

Von: Erik Zenker ezenker@sunrise.ch
Betreff: Begravning
Datum: 01.06.2024, 10:34:18
An: Rolf Zenker rolf.zenker@live.se, Stefan Zenker
stefan.zenker@brevet.se

Kära bröder!

I torsdags var Marias begravning. Det påminde inte så mycket om en svensk sådan, det var ingen riktig gudstjänst. Vi har ju en reformert kyrka i Brütten men kontaktade den katolska församlingen i Effretikon och fick en Seelsorgerin, alltså en kvinnlig därifrån, som förrättade akten. Det var en ung österrikiska, knappt trettio, skulle jag tro, och mycket sympatisk.

Det började med gravsättningen av urnan ute på kyrkogården med bara familjen, inkl. Jana med söner, närvarande, tyvärr i ösregn. Det var det mest katolska, hon stänkte vigvatten på urnan och gjorde korstecken. Hon talade med stor närhet och inlevelse, mycket bra.

Sedan vidare i kyrkan. Christina hade valt ut den första psalmen, So nimm denn meine Hände, som hon kom i håg, att vi hade sjungit vid farmors begravning. Liv läste ur Korintierbrevet, samma text som jag läste på Stefans och Araguacemas bröllop. Prästen predikade och påpekade hur kärleksbudskapet i texten också var så passande vid ett avsked. Och Christian läste min beskrivning av Marias liv. Evi spelade flöjt, tre stycken, med diskret understöd av orgeln, bl.a. det som jag önskat, Che farò senza Euridice ur Glucks opera, den vackraste sorgesång jag känner, även på grund av texten: vad ska jag göra, vart ska jag gå utan min älskade? Hela akten

var mycket stämningsfull och vacker.

Det var kanske hundra personer i kyrkan, många vänner från Brütten förstås men också många unga, vänner till våra barn. Och till och med chefen för Marias avdelning i vårdhemmet. Efteråt bjöd vi på samvaro i den enda restaurang som finns kvar i Brütten, en pizzeria, driven av en portugisisk familj. Tyvärr kom bara ett fyrtiotal med dit, men de bjöds på en fin kall byffé (stavas det så?) med ost och skinka och allt möjligt. Glad stämning, som det ska vara efter en begravning. Man minns Mimmi, om det var vid Ludvigs eller morfar Erlandsons begravning: „nu ska lilla frun gå hem, för nu tar vi fram kortlekarna.“ Men det gjorde inte vi.

Det var en fin och värdig dag. Nog känner jag mig bra ensam, trots familjen, som anstränger sig så för mig. Jag har ju visserligen också varit mer eller mindre ensam i över ett år, men nu känns det så definitivt.

Många hälsningar,

Erik